

Հովհաննես Թումանյան

Նոր տարի

Դու էլ արի,
Նորեկ տարի,
Գըլխիս վերից
Անցի, գընա,

Ինչպես մի օր
Թեթևասահ,
Որ արևի
Վառ ժըպիտով,
Հողմ ու շանթի

Սառն աղմուկով
Անց է կենում
Ծաղկի վըրից.
Իսկ նա հովտում,
Իր հուսալից

Աչքը վերև,
Փոքրիկ, չընչին,
Ցնծում է կամ
Մոտ է վերջին:
Ես էլ էնպես,

Յատուկ Պոէմ

Նորեկ տարի,
Մի խոտ, մի բույս,
Ո՛չ ավելի:

Մի երկիր է
Տվել մեզ կյանք,

Մի երկինք է
Պահել իր տակ,
Եվ գեղեցիկ,
Փարթամ, հրպարտ
Մի խոտ, ծաղիկ,

Կամ թե մի մարդ...
Մենակ իրար
Չենք հասկանում,
Բայց ապրում ենք
Մի սահմանում,

Մի ճամփով էլ
Պիտի գընանք,
Կըրկին ձուլվենք
Մի հող դառնանք,
Անհետ, անտես

Կորչենք, ինչպես
Ջոկ հրնչյուններ
Մի մեծ երգի,–
Լոկ հյուլեներ
Տիեզերքի:

1894

Յատուկ Պոէմ